

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.890 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STAS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de procedure

In het verzoekschrift worden een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld enerzijds tegen de beslissing, die in het Nederlands gesteld is, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt, en anderzijds tegen het Franstalige bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Krachtens dit artikel moet de taal waarin het verzoekschrift werd ingediend bij de Raad gebruikt worden.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op een rechter beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt.

De eisen van een goede rechtsbedeling worden immers miskend wanneer een beroep verscheidene voorwerpen heeft, waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (zie R. Stevens, *Raad van State. I. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, Die Keure, 2007, p 65-66).

Aangezien in deze zaak in eenzelfde verzoekschrift twee beslissingen aangevochten worden, waarop verschillende taalwetgevingen van toepassing zijn, wordt omwille van de eisen van een goede rechtsbedeling enkel de Nederlandstalige bestreden beslissing behandeld, en wordt de vordering tegen het Franstalige bevel onontvankelijk verklaard.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 12 februari 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 3 juni 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Op 6 juni 2008 wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 16.08.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, een cursus Frans volgt en een band heeft ontwikkeld met België, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op

18.09.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 19.09.2006. Vervolgens diende verzoekster een tweedeasielaanvraag in op 30.11.2006, waarvan zij dezelfde dag afstand deed, haar eveneens op 30.11.2006 betekend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Tijdens de periode tussen beide asielprocedures verbleef betrokkene op illegale wijze in het land.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures - namelijk één maand voor de eerste asielprocedure en één dag voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar fysische en psychische integriteit en die van haar echtgenoot indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt verzoekster geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzingen naar rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch en naar informatie over de algemene situatie in Iran dient opgemerkt te worden dit niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Iran en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er bovendien aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene is gehuwd met de heer K. S. A. (R.R.: (...)), die op legale basis in het land verblijft (Ik.Vrm. geldig tot 31.07.2012). Het feit dat zij gehuwd is met een legaal verblijvende vreemdeling vormt echter geen buitengewone omstandigheid in het kader van een aanvraag tot regularisatie op basis van de wet van 15.12.1980. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert namelijk geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het feit dat een gedwongen terugkeer ertoe leidt dat zij haar echtgenoot moet achterlaten dient opgemerkt te worden dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Tenslotte haalt verzoekster aan dat zij zich op basis van familiehereniging wenst te vestigen. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dient op te starten en deze procedure niet valt onder de bevoegdheid van de Dienst Humanitaire Regularisaties.”

“Motif de la décision:

- art.7 al.1er,2°: Demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'art. 6 ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé. (loi du 15.12.80)”

3. Onderzoek van het beroep.

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en de wetgeving die van toepassing is op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Verzoekster betoogt dat volgens artikel 51/4 het bevel om het grondgebied te verlaten in het Nederlands moest opgesteld worden, aangezien ze haar aanvraag in het Nederlands heeft ingediend, en dat daarom het bevel nietig verklaard dient te worden.

3.1.2. In haar repliekmemorïe verwijst verzoekster naar de argumentatie in haar verzoek-schrift.

3.1.3. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing op de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch op asielaanvragen.

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2008 dat in het Frans is opgesteld is, zoals uiteengezet in punt 1, onontvankelijk.

Het middel is onontvankelijk.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsnorm en artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom de aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Ze betoogt dat de verwerende partij het feit dat ze vreest voor haar fysieke en psychische integriteit bij terugkeer volledig naast zich neerlegt, terwijl ze wel degelijk persoonlijke bewijzen heeft voorgelegd. Verzoekster stelt dat haar echtgenoot in het land van herkomst politiek vervolgd werd, wat een rechtstreekse impact heeft op haar situatie. Ze stelt ook dat, gezien de onstabiele situatie in Iran, het onredelijk zou zijn haar te dwingen terug te keren enkel voor het verwerven van de nodige documenten. Verzoekster betwist eveneens verweerders argument dat er geen breuk is van familiale relaties is omdat ze slechts tijdelijk het land zou moeten verlaten om de vereiste documenten te verkrijgen. Verzoekster benadrukt dat ze bij een terugkeer haar gezinsleven voor een onzekere tijd zou moeten opschorten en dat zij niet weet of ze ooit zou kunnen terugkeren, en dat hierdoor het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in het gedrang zou komen.

3.2.2. In haar repliekmemorïe stelt verzoekster ten eerste dat bepaalde elementen zowel in aanmerking kunnen komen als buitengewone omstandigheden als argumenten ten gronde. Verzoekster stelt ten tweede ook dat verwerende partij minstens concreet diende te onderzoeken of een gedwongen terugkeer in de gegeven omstandigheden proportioneel is met de gevolgen van een dergelijke terugkeer. Tenslotte stelt verzoekster dat de verwerende partij minstens rekening had moeten houden met de feitelijke omstandigheid dat verzoekster zich reeds gedurende lange tijd in België bevindt, een gezinsleven heeft opgebouwd en met succes Franse studies is gestart.

3.2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM merkt de Raad op dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, het familie- of gezinsleven van verzoekster

